

Eline Bjerkan – 22. desember 2024

Årets høydepunkter 2024: Eline Bjerkan

Scenekunst.no har bedt kritikerne som har skrevet mest for tidsskriftet i 2024 om å løfte frem sine høydepunkter fra 2024. I dag deler vi høydepunktene til Eline Bjerkan.

And We Cheerfully Put the Gods to Death, Rosendal Teater

Når jeg tenker tilbake på hvilke forestillinger som har gjort mest inntrykk i 2024, så dukker det opp et par som begge er utpreget lekne. Den første er And We Cheerfully Put the Gods to Death av Spreafico Eckly. Her blir vi kjent med en gjeng norskamerikanere på baren Trolls Lounge. Deres overbevisninger om hva det vil si å være norsk får motstand når en nordmann på arbeidsreise til Nord-Dakota dukker opp ved bardisken. Forestillingen er en lek med ord og narrativer fra start til slutt, på et rent tekstlig nivå, men løfter også tematikken til å handle om hvilke forestillinger og fordommer vi mennesker skaper vår verden ut fra. Slik dannes også verdier, men hvor holdbare er disse når meningsgrunnlaget viser seg å være mer tilfeldig enn man skulle tro? *And We Cheerfully Put the Gods to Death* pirker borti slike spørsmål, men gjør det på en humoristisk og uanstrengt måte som kanskje mest av alt kommenterer seg selv og sin egen form. Spreafico Eckly har produsert flere solide forestillinger med en tydelig signatur, og er absolutt et kompani som det er verdt å følge med på videre.

Bizarra, Rosendal Teater

Den andre forestillingen som tøyer på formale konvensjoner er Bizarra av Bizarra AS og regissør Alessandra Felli. Forestillingen er laget med utgangspunkt i dramatikerens Rafael Spregelburds drama som i sin tid ble vist som ti separate kapitler. Det var for å gi fortellingen et preg av å være en såpeopera. Dette grepet tas med videre når Felli setter opp sin versjon i fem kapitler, med vage lovnader om en kommende sesong nr. to. De fem kapitlene, som til sammen utgjør en helaftens på fem timer, er proppfulle av kjærlighetsintriger, krim, humor, overnaturlige hendelser og klassekamp. Det kan innimellom være utfordrende å henge med, men selv blir jeg nærmest hypnotisert av flyten, energien og bruddene i de små og store plottene. Her virker det som at alle scenekunstnerne har det gøy på en måte som smitter over på publikum. Slik som hos Spreafico Eckly, er dette en selvbevisst forestilling som liksom tyner formatet sitt til det ytterste. I min anmeldelse av forestillingen skriver jeg at den kan ligne revy og farseteater, men den minner meg mest av alt om informasjonstettheten vi kontinuerlig utsettes for via internett og sosiale medier. Sånn sett er det kanskje en mer alvorlig samtidskritikk inni der. Men bare kanskje.

Julekonsert med Nidarosdomens guttekor og Trondheimsolistene, Nidarosdomen

Jeg er glad i den eksperimentelle kvaliteten ved forestillingene nevnt over, men helt til slutt vil jeg gi en aldri så liten hyllest til en tradisjonsrik bauta: Landets eldste guttekors årlige julekonsert i middelalderkatedralen Nidarosdomen.

Nidarosdomens guttekor ledes av Thomas Berg-Juul, som har vært dirigent siden i fjor. Når mektig korsang blandes med religiøs symbolisme og atmosfærisk lysdesign skapt av Trondheim lyd, rives jeg ut av den blodfattige hverdagen og lar meg overvelde av noe større enn meg selv. Konserten er i høyeste grad en helhetlig, sanselig opplevelse, hvor det lydlige og visuelle spiller sammen. Bach, Händel og norske julesalmer er riktig kur hvis man søker julestemning i det som ser ut til å bli en våt og snøfri desember i Trondheim. Det er fjetrende å lytte til fiolinist og solist Joakim Røbergshagen. Tonene fra fiolinen virker skjøre, men fyller likevel den romslige katedralen. Mens han spiller står han foran et to og et halvt meter høyt sølvkrusifiks, flankert av to blafrende stearinlys. Lyset er dempet. Dette er alvor. Når jeg forlater dommen tenker jeg på kunstens virkningskraft, og hva den potensielt kan fortelle oss om oss selv. 2024 har vært et dårlig år for flere kulturinstitusjoner i landet, som lider under statlige og lokale kutt. Mitt juleønske må være at kunsten fremdeles vil bli tatt på alvor etter stortingsvalget i 2025.

Publisert

22. desember 2024

Sist endret

22. desember 2024

Tekst av

Eline Bjerkan

Årsoppsummering Teater

And We Cheerfully Put the Gods to Death

Av: Spreafico Eckly, Rosendal Teater

Sett 13. november 2024

Manus: James Long, Andrea Spreafico Regi: Andrea Spreafico Lysdesign: Thomas Bruvik Med: Helga Guren, James Long

Bizarra: En argentinsk saga I-V

av Rafael Spregelburd

Bizarra AS Rosendal Teater Premiere 24. august 2024, sett 25. august

Oversettelse: Bente Teigen Gundersen Regi: Alessandra Felli Scenografi: Alessandra Felli, Nicola Lolli, Denise Massman, Nils Christian Hamsund Boberg Kostymer: Denise Massman, Alessandra Felli Komponist: Egil Strand Wikdahl Lysdesign: Eirik Brenne Torsethaugen

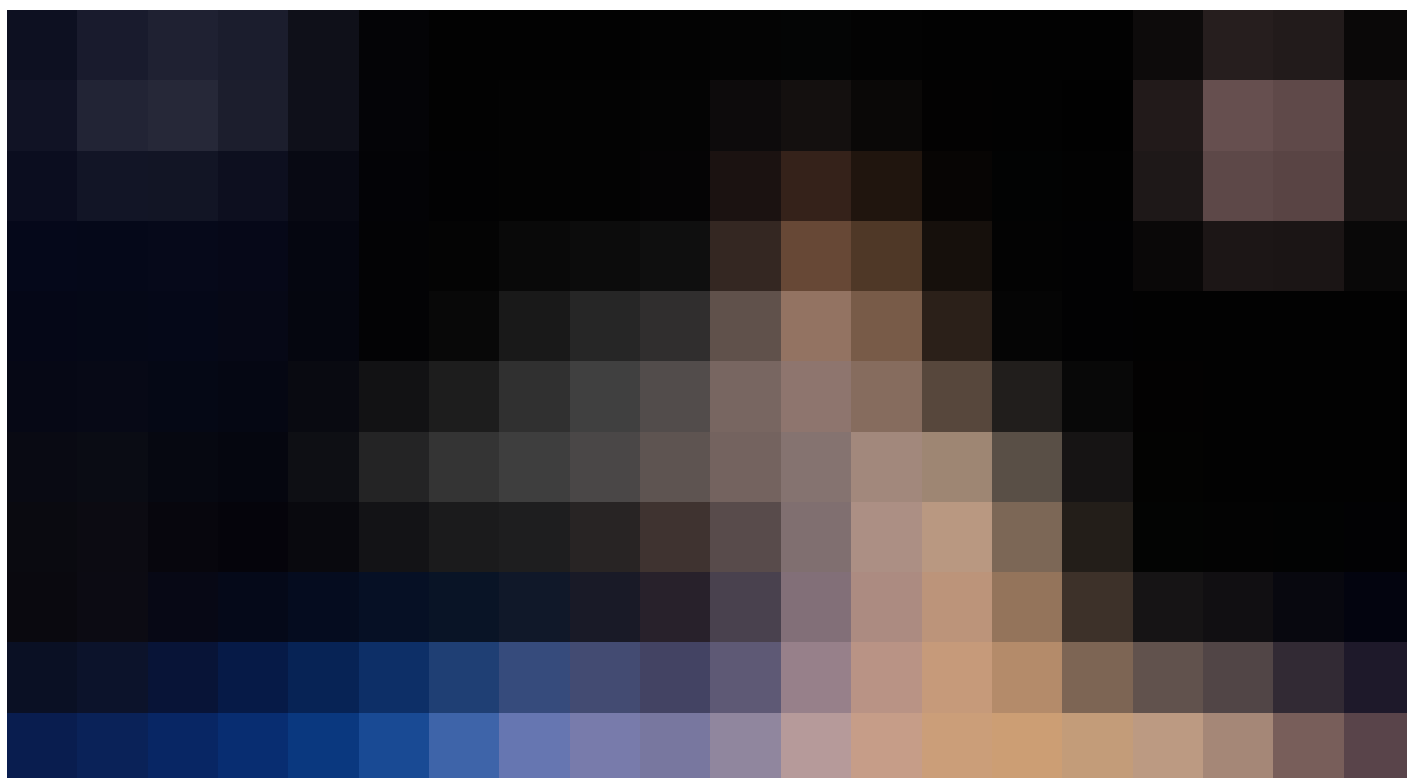
Med: Viola Othilie Tømte, Kristine Hagensen, Bjørg Sofie Eline Sætre, Theresa Carlsen, Øystein Schiefloe Kanestrøm, Haakon Mustafa Akdokur Smestad, Kristin Lundemo Overøye, Herman Lepsøe Ohrvik, Fredrik Paalssønn Aakerhus, Joakim Nesvik

Nidarosdomens Guttekor
TrondheimSolistene
Nidarosdomen, 14. desember

Joakim Røbergshagen fiolinist
Thomas Berg-Juul dirigent

Del artikkel

(Ingen innlegg)

Øystein (33) og Fredrik (29) i teatermaraton: – Aldri vært med på lignende

Argentinsk såpeopera over 7 timer i teaterform er ikke hverdagskost, verken for publikum eller skuespillere.

ELLEN MARIE STØLAN
ellen.stolan@t-a.no

Teatergruppen Bizarra står foran et ambisiøst og dristig prosjekt når de setter opp «En Argentinsk Saga» på Rosendal i Trondheim. På scenen skal ti skuespillere spille fem episoder, og da gjennom totalt 66 karakterer. To av dem som deltar i den intense forestillingen er verdalingene Øystein Kanestrøm (33) og Fredrik Paalsønn Aakerhus (29). De har travle, men artige dager på jobb på vei mot premieren 24. august.

Familieintriger, krim og spøkelser

– Totalt varer dette i sju timer, og det spilles teater i fem av dem. Så er det pauser underveis mellom «episodene», med tid til å diskutere og fordøye inntrykk, forklarer Kanestrøm.

Bakteppet for forestillingen er det latinamerikanske såpeoperaformatet, kjennetegnet av melodrama, kompliserte kjærlighetserklæringer og vakre skuespillere med vindmaskin i håret. Stykket er fra 2003 – året etter depresjonen, og dette er forfatter Rafael Spregelburds parodiske tolkning av livet på den tida.

Verdalingerne forteller om et plot som tar helt av, med alt fra familieintriger til krim, overtro og spøkelser.

– Det er en veldig morsom verden å leke seg i, og vi har brukt mye tid i forveien på å forme karakterene kroppslig. Det er veldig fysisk teater, sier Aakerhus.

– Til tider ekstremt grotesk

– Og det er så mye snålt her, en snakkende stjerne, eksorsisme, onde katolske nonner, og vi to skal blant annet være okser, fortsetter Kanestrøm.

De kaller opplevelsene en utfordring både for skuespillere og publikum, og synes det er spennende med noe helt nytt.

– Jeg har ikke hørt om noe lignende før. Det er fengende, og til tider ekstremt grotesk, sier Aakerhus.

– Det blir mye å følge med på, ja! Og noen scener er litt vonde å gjøre. Vår oppgave, og største utfordring, er å få all denne grusomheten til å bli morsomt. Og får vi fram den kleine, usikre

latteren, det lette ubehaget, har vi lyktes, fastslår Kanestrøm, og kaller de fleste karakterene i stykket motbydelige.

Ønsker gjerne å spille flere steder

De har ledd mye selv, på øvingene. Og magefølelsen sier at stykket vil fenge publikum også.

– Håpet er at vi kan fortsette å jobbe med dette universet, og kanskje få sette opp sesong to neste år, sier Aakerhus.

– Hvis vi ikke skremmer «divsjiten» av publikum, så, ler Kanestrøm.

I første omgang spilles forestillingen to ganger på Rosendal i Trondheim. Men de håper visningene kan åpne flere dører.

– Hvis det er ønskelig, spiller vi det gjerne flere steder. Det er mange måter det kan løses på. Så kjennes det litt lite å bare gjøre det to ganger, selv om det ofte er realiteten når man driver med slikt, sier de to, og retter samtidig skyrt i retning regissør Alessandra Felli.

– Hun har jobbet med dette i flere år – siden før pandemien, og det er engasjerende å være på lag med noen som er lidenskapelig opptatt av et prosjekt, og har en klar visjon, sier de.

Del av en festival

Stykket skapte i sin tid satire over sin samtids politiske klima, sosioøkonomiske tilstander og pornoindustrien, noe som ifølge regissør Felli fortsatt gjør det aktuelt når det spilles i Trondheim 23 år etter urpremieren.

– Vi tematiserer misbruk av kropp, både av arbeidere og kvinner, sier regissør Felli. Formatet er fantastisk spennende å jobbe med. Det er rart og spennende å bruke det typiske TV-formatet på teater, og å behandle samtidsaktuelle temaer både komisk og tragisk på samme tid, sier Felli i en pressemelding.

De fem første episodene er en del av det Bizarra kaller Såpeoperafestival. Før forestilling spilles det improvisasjonsteater av den Trondheimsbaserte improvisasjonsgruppen Gibberish, i pausen auksjonerer scenekunstner og aktivist Berit Rusten bort en rekke tematiske objekter, og etter forestilling spiller DJ Pedro Sanmartin i kafeen. Bizarra og regissør Felli har med

ANNERLEDES: Skuespillerne Øystein Schiefloe Kanestrøm (t.v.) og Fredrik Paalsønn Aakerhus fra Verdal forbereder seg på et sju timers teatermaraton i Trondheim.

FOTO: PRIVAT

EN ARGENTINSK SAGA

Av Rafael Spregelburd
Regi og adaptasjon: Alessandra Felli

Med: Viola Othilie Tømte, Kristine Hagensen, Bjørn Sofie Eline, Theresa Carlsen, Øystein Schiefloe Kanestrøm, Fredrik Paalsønn Aakerhus, Haakon Mustafa A. Smestad, Kristin Lundemo Overbye, Herman Lepsæ Øhrvik og Joakim Nesvik

Sted: Rosendal teater, Trondheim

Spilles: 24. og 25. august

dette skapt en heldags fest for sansene som inviterer til refleksjon over kapitalismens drømmer og mareritt.

Dristig prosjekt

Også arrangørene på Rosendal Teater kaller det et dristig prosjekt.

– Dette er et dristig eksperiment, både på grunn av selve størrelsen på produksjonen, samarbeidet mellom alle de involverte aktørene, og utfordringen man støter på. Det er en utfordring både for skuespillerne som skal spille i mange timer i strekk, og for oss som skal for-

HUMOR: Det blir grotesk, men også fengende, håper duoen. Og hvis publikum liker forestillingen, har de et håp om å få spille den flere steder.

FOTO: PRIVAT

seke å selge billetter. For hvor mange går for å se en sju timer lang såpeopera i teaterform? uttaler markedsleder Signe Karmhus på Rosendal Teater i pressemeldingen.

Verdalingerne møttes da de i 2019 begge jobbet på forestillingen «Arvesølvet» på Stiklestad,

og har senere gjort dubbing i flere av de samme seriene for NRK på Norsk Lyd på Filmfabrikken i Levanger.

– Vi har jobbet en del sammen etter 2019. Det er veldig gøy, og vi har det kjempeartig med dette, avslutter Kanestrøm og Aakerhus.

Amund Grimstad

Velkomen til teaterbloggen min. Har du synspunkt eller kommentarar, er e-postadressa mi amund@amund.info

[« Intenst forteljarteater
Det er godt å leike »](#)

Ein forrykande såpeopera

TEATER

«Bizarra: En argentinsk saga I-V»

Bizarra AS, Rosendal Teater,

Av: Rafael Spregelburd

Omsett av Bente Teigen Gundersen

Regi og adaptasjon: Alessandra Felli

Scenografi: Alessandra Felli, Nicola Lolli, Denise Massman og Nils Christian Hamsund Boberg

Kostyme: Denise Massman og Alessandra Felli

Komponist; Egil Strand Wikdahl

Lysdesign: Eirik Brenne Torsethaugen

Med: Viola Othilie Tømte, Kristine Hagensen, Bjørg Sofie Eline, Theresa Carlsen, Øystein Schiefloe Kanestrøm, Haakon Mustafa

Akdokur Smestad, Kristin Lundemo Overøye, Herman Lepsøe

Ohrvik, Fredrik Paalssønn Aakerhus og Joakim Nesvik

ABSURD: Nonnene i siste akt blir sjølvstelt spela av menn. **FOTO:** VANGELIS KALOS

Ein velspela lek med sjangrar og teaterets mange ulike verkemiddel, og ei absurd, mangefasettert og underhaldande historie vi berre må få sjå resten av.

På Rosendal kan ein denne helga oppleve eit ganske annleis teater, ein argentinsk såpeopera i fem akter, ei absurd, fornøyeleg og overraskande velspela historie som, trass at framsyninga varar meir enn fem timar, berre er dei første fem av heile ti episodar. Om vi nokon gong får sjå dei siste ti, er uvisst, men det bør bli eit folkekrav, for dette var stor underhaldning, – og mykje meir.

Argentina opplevde rundt tusenårsskiftet ei økonomisk krisetid, og på bakgrunn av den, skreiv den argentinske dramatikaren, skodespelaren og regissøren Rafael Spregelburd (f. 1970) «Bizarra», ein såpeopera i ti akter som i sjangerens tradisjon blei sett opp som eit episodisk drama der dei så vidt eg har forstått, spela ein episode per veke. Dette skjedde for tjue år sia i Argentina. Nå har den italienske regissøren Alessandra Felli fått Bente Teigen Gundersen til å omsetje dei fem første episodane til norsk, og laurdag var det norgespremiere på ein skikkeleg teatermaraton på Rosendal Teater.

Historia er, som i beste såpetradisjon, ei mangslungen forteljing med eit omfattande persongalleri, absurd og med ei rekkje magiske og okkulte innslag. Men i motsetnad til sjangeren generelt, ligg her også ein tydeleg politisk budskap i botn. Eg skal fri lesaren frå å fortelje i detalj kva dette handlar om, for det er alt for innfløkt og omfattande, sjølv om det undervegs var relativt greitt å henge med i alle dei ulike lagnadane. Men for å gi eit lite innblikk, så hadde det seg slik at Agnetha Fältskog (frå ABBA) i si tid fødte eit tvillingpar i Argentina. Dei to, Candela og Velita, blir skilde ved fødselen, og Agnetha blir treft av eit lyn, gløymmer det heile og reiser heim til Sverige og songkarrieren. Candela (Kristine Hagensen) veks opp i rikdom hjå ein kunsthandlar medan Velita (Viola Othilie Tømte) bur i ein fattig og kriminell forstad, og jobbar på eit slakteri som blir nattklubb (les: horehus) om kvelden. Candela har mista smak og luktesans, men har likevel greidd å finne opp ein parfyme med eit enormt salspotensial. Vi går inn i handlinga når tvillingane er 21 år, og meir skal eg ikkje røpe anna enn at ho er fylt med alle teaterets verkemiddel og element. Det er forviklings- og forvekslingskomedie, det er ein kriminalhistorie, det er djup og eksistensiell kjærleik der alle elsker nokon, men ikkje kvarandre, og you name it.

Scena er eit stort og relativt ope rom med fire-fem ståande trepanel i bakgrunnen, og ein del heimesnekra paralleliknande element som blir flytta til og frå. Og så er det nokre absurde telefonar som er ei herleg blanding av smarttelefon og gamle fasttelefonar. I dette scenerommet som skal illudere alt frå rikmannsheim til slum, nattklubb og slakteri, og mykje meir, og greier det forbausande bra, møter vi ti skodespelarar som går ut og inn av eit drygt sekstitals ulike roller, og der det faktisk også er ganske greitt å skilje dei.

Alessandra Fellis regi er ein leik med teaterkonvensjonar, regigrep og sjangrar, og ikkje så reint lite sjølvironisk i tillegg. Spelestilen er ei herleg blanding av lett overspel, metateater, stumfilm (med tale) og Monty Python, berre for å nemne nokre. Gjennom fem akter av snaue timen kvar, med fem minutts opphald, og ein lengre pause mellom tredje og fjerde akt, får vi servert mangslungne historier, overraskande godt framført. Å halde oppe fart og intensitet gjennom fem timar er ikkje enkelt, men berre i tredje akt buttar det litt i dramaturgien når Velita blir «avblomstra». I motsetnad til all humoren og komikken, skulle dette vere ei alvorleg og trist scene, men blei heilt uforløyst, nærast som eit prosaisk referat.

Denne typen teater er på mange vis sin eigen sjanger, og lagar dermed også sine egne reglar. Slik kan dei forsvare det meste med at det skal vere sånn. Det er greitt, men eg må likevel få nemne eit openbart problem. Når ti skodespelarar skal fylle meir enn seksti roller på ei ganske ope scene, blir det sjølv sagt mange skift. I denne oppsetjinga blir det for mange synlege skift, ommøblering og flytting på element. Eg trur litt meir aktiv og nyansert lyssetjing kunne ha gjort mykje, for då ville vi ha sloppe å sjå skodespelarane snike seg ut og freiste å gøyme seg på sidescena medan dei kledde seg om.

Av dei ti skodespelarane, er det berre eit par av dei eg kan hugse å ha sett tidlegare. Men dei spela alle overtydande med god personinstruksjon og fin distinksjon mellom dei mange ulike rollene. Fem timar i høgt tempo, mange roller og mykje tekst, for ikkje å snakke om timing som er særskild viktig i ei slik oppsetjing. Alt dette er krevjande, men blei løyst overraskande godt.

«Bizarra: En argentinsk saga I-V» er ein maraton av ei framsyning, men gjekk forbausande fort. Det skuldast framifrå spel, høgt tempo, god dramaturgi og stor underhaldningsverdi. Komikken, sjangerblandinga, herlege brot med kreativ bruk av metaforma, – alt dette gjorde framsyninga til ei oppleving og stor underhaldning. Og midt oppi alt det fornøyelege, ligg heile tida ein gjennomgåande kapitalismekritikk som gjer at oppsetjinga er langt meir enn berre blott til lyst.

Framsyninga er første halvpart av den opphavelige såpeoperaen, og femte akt avslutta med ein skikkeleg cliffhanger. Det er uvisst om det blir ein del to med dei siste fem episodane, men sjølv meiner eg det bør bli eit folkekrav å få sjå resten.

This entry was posted on søndag, august 25th, 2024 at 8:27 am and is filed under [Teater](#). You can follow any responses to this entry through the [RSS 2.0](#) feed. You can [leave a response](#), or [trackback](#) from your own site.

Leave a Reply

Name (required)

Mail (will not be published) (required)

Website

Submit Comment

Amund Grimstad is proudly powered by [WordPress](#)
[Entries \(RSS\)](#) and [Comments \(RSS\)](#).

Eline Bjerkkan – 28. august 2024

Bombastisk, fantastisk

Bizarra på Rosendal Teater byr på fem timer med en eklektisk potpurri av såpeoperainspirert teater. Det har blitt en heftig og særegen opplevelse.

Kidnapping, kunstsvindel, ulykkelig kjærlighet, klassekamp og spøkelser er noe av det publikum vikles inn i under den fem timer lange forestillingen *Bizarra* på Rosendal Teater. Regissør Alessandra Felli har tatt utgangspunkt i en tekst av den argentinske dramatikeren Rafael Spregelburd hvor Argentinas økonomiske sammenbrudd i 2001 er rammen.

Spregelburds drama ble opprinnelig vist som ti separate kapitler, eller kanskje blir det riktigere å si episoder, for fortellingen mimer en såpeopera i form og innhold. Skjønt, i motsetning til typiske, latinamerikanske telenovelas har ikke Fellinis iscenesettelse noen avgrenset struktur. Hun har nøydt seg med fem episoder i denne omgang, men det oppstår nye twister og sidespor over en lav sko, og slutten kommer ikke før i sesong to – om vi noen gang får se den.

Klassekamp og satandyrkelse

Scenen på Rosendal Teater er nokså naken gjennom hele forestillingen. Ved hjelp av enkle rekvisitter som stoler, trekasser eller et par porselenskopper som skal være fra det kinesiske Ming-dynastiet, forandres rommet fra å være et slakteri hvor de fattigste karakterene jobber til å bli et herskapshus. Noen smale spilepaneler bakerst på scenen blir værende under hele forestillingen. Ellers er det kostymene (designet av Denise Massman og Alessandra Felli) som i størst grad avslører hva slags kontekst vi har med å gjøre: Arbeiderne på slakteriet er ikledd mørke kjeledresser mens sosieteten har glitrende kjoler.

Det er ti skuespillere på scenen, og alle sjonglerer mellom fire og åtte roller. To av de mest sentrale karakterene er tvillingsøstrene Velita (Viola Othilie Tømte) og Candela (Kristine Hagensen), som ble skilt ved fødselen. Mens Candela ble boende med sin overklasse-tante, endte Velita opp i fattigdom. Kjernen i narrativet er hvordan søstrene ender opp med å møtes, men de har også flere prosjekter på hver sin kant som driver fortellingen fremover: Candela forsøker blant annet å styrke Argentinas økonomi gjennom et system med verdikuponger, mens Velita deltar i en skjønnhetsk konkurranse slik at mannen hun er forelska i skal legge merke til henne. Candelas tante Felicia Auster (Theresa Carlsen) driver med dubiøs kunsthandel mens fattigfolkenes overhode Wilma Bebuy (Björg Sofie Eline Sætre) påstår å ha kidnappet Candela og forsøker å få løsepenger fra Felicia. Detektiven Julio Tramutola (Fredrik Paalssønn Aakerhus) leter etter et narkotisk stoff som har endt opp som ingrediens i en masseprodusert parfyme, mens noen nonner er opptatt med

satandyrkelse for å fremprovosere en konfrontasjon mellom Gud og djevelen selv. Det er altså ikke måte på! Disse fortellingene floker seg sammen og får etter hvert sin egen, absurde logikk hvor synske gjenferd er like selvsagt som arbeiderrettigheter.

Oppslukende kaos

I *Bizarra* skjer alt og ingenting. Det proppfulle narrative er medrivende, jeg kjeder meg ikke en eneste gang i løpet av de fem timene forestillingen varer. Måten oppmerksomheten min blir holdt fanget på, minner på et vis om den evinnelige strømmen av algoritmestyrte «reels» og Tiktok-videoer. Jeg blir kastet fra det ene hendelsesforløpet til det neste, hjernen min sluker handlingen selv om sammenhengen kan være uklar. Det minner om revy og farseteater, noe som i sin tur kan ha inspirert såpeoperaen, hvis melodramatiske appell er å gjenfinne i dagens sosiale media. Internett preges jo også av store fakter og tilspissede følelser.

De ulike historiene er flettet sammen slik at de utspiller seg noenlunde samtidig. Dette fungerer ved hjelp av raske scene- og kostymeskiift, selv om det innimellom kan være vanskelig å forstå hvem alle bikarakterene er. Som publikummer må man godta hyppige og spenstige hopp i dramaturgien. Når det gjelder Velita og Candela, så rekker de ikke å finne ut av at de er søsken i denne omgangen, men publikum oppfordres som sagt til å følge med i neste sesong. Forestillingens drivende tempo opprettholdes av skuespillernes energi og solide tilstedeværelse i tillegg til det handlingsmettede narrative. Mellom hvert kapittel, som er på omtrent en time, er det fem minutters pause.

Midtveis er det en større pause hvor man får anledning til å kjøpe mat i kafeen samt delta på en auksjon av ymse objekter som er knyttet til forestillingen. Disse bruddene er velplasserte og gir akkurat nok tid til at publikum kan hente seg inn før showet fortsetter. Situasjonsskikk, presist fysisk spill og upåklagelig timing er med på å holde energien og humøret oppe. Ved mer enn én anledning bryter skuespillerne den fjerde veggen ved å henvende seg direkte til publikum, hvor de omtaler seg selv og forestillingen på metanivå. Dette grepet, som ellers er godt brukt i teaterverdenen, blir ikke forutsigbart her, men fremstår i stedet gjennomtenkt og morsomt. En nokså fleipete bruk av dialekter er også med på å gjøre det hele komisk. Kristine Hagensen i rollen som Candela må trekkes frem, hun fyller den dekadente tjueåringen med så mye ambivalens og ironisk distanse at det er en fryd å se på. Det virker ikke som at publikum på noe tidspunkt går lei den hule, nervøse latteren som Candela avleverer til stadighet. Den smitter hver gang.

Kaleidoskopisk virkelighet

Når forestillingen er ferdig, overhører jeg enkelte publikummere si at den burde vært kortere. Jeg er uenig, for her har ensembleret og det kunstneriske teamet utnyttet tiden godt. Forestillingens form er førende for innholdet. Hadde den vært kortere, måtte noen av sidehistoriene ha blitt kuttet. Da ville *Bizarra* ha blitt

mindre egenartet, rett og slett mindre bisarr.

Det gjenstår å se om Felli vil lage teater av de fem siste kapitlene til Spregelburd i fremtiden. Det hadde for så vidt vært gledelig, men det har ikke så mye å si for opplevelsen av den første delen. *Bizarra* er akkurat så vill og sjarmerende at jeg aksepterer et ufullendt plot. Noen vil kanskje innvende at alvoret som ligger i bakgrunnen for historien, om et land i økonomisk krise, ikke kommer godt nok frem i en såpass tullete forestilling. Det at alvoret sidestilles med komikk og horrorelementer forankrer imidlertid forestillingen i såpeoperatradisjonen. På sett og vis tar *Bizarra* en stor jafs av virkeligheten og spiller denne med all sitt kaos og innbyrdes motsetninger – naturligvis på en kledelig teatral, bombastisk måte.

Publisert

28. august 2024

Sist endret

28. august 2024

Tekst av

Eline Bjerkan

Kritikk Teater

Bizarra: En argentinsk saga I-V

av: Rafael Spregelburd

Bizarra AS

Rosendal Teater

Premiere 24. august 2024, sett 25. august

Oversettelse: Bente Teigen Gundersen

Regi: Alessandra Felli

Scenografi: Alessandra Felli, Nicola Lolli, Denise Massman, Nils Christian Hamsund Boberg

Kostymer: Denise Massman, Alessandra Felli

Komponist: Egil Strand Wikdahl

Lysdesign: Eirik Brenne Torsethaugen

Med: Viola Othilie Tømte, Kristine Hagensen, Bjørg Sofie Eline Sætre, Theresa Carlsen, Øystein Schiefloe Kanestrøm, Haakon Mustafa Akdokur Smestad, Kristin Lundemo Overøye, Herman Lepsø Ohrvik, Fredrik Paalssønn Aakerhus, Joakim Nesvik

Del artikkel

BODØ BIENNALE

2. – 8. september 2024

BODØ BIENNALE

Dans- og visuell kunst

Tori Wrånes & Carte Blanche | Harald Beharie
Jenni Laiti & Outi Pieski | Ærlig Talt Produksjoner | STICKY
Drømmefakultetet | Landing | Fredrik Tjærandsen
Aleksander J. Andreassen | Marianne Bjørnmyr | Low Air
Karl Ingar Røys & Erik Högström | Stian Hansen | Elise Nohr
ANNEX | Nagelhus Schia Productions & Arktisk Filharmoni
Mohamed Mohamed & Kátjá Rávdná | Julie Solberg & Cecilie Solberg

    | bodobiennale.no